

LBRIS | We know
books

PERIPETII DE IARNĂ

Claudia STUPINEANU

ErcPress

Din nori cade strat de nea
Ce se-așterne pe pământ.
Cu sclipiri de catifea
Fulgii albi sunt duși de vânt.

Și se-așterne doamna Iarnă
Peste casele din sat.
Cu o mândră, albă haină,
Casele s-au îmbrăcat.

Micul Nero, cățelandrul
Ce nici anul n-a-implinit,
Puiul Norei și-al lui Andu,
Privea în jur fericit.

– Vai, gândea el, ce minune,
Ce coteț alb am acum!
Câte lucruri foarte bune
Se zăresc afară-n drum!

Scoase capu-ncet să vadă.
Iute-l trase înapoi.
– Ce alb e totul pe stradă!
E cam frig, dar fii vioi!

– Ce de zahăr peste tot!
Îmmm! Mi-e poftă tare!
Și, lingându-se pe bot,
Începu să-l care.

În coteț omățul fin
Îl trase degrabă.
Mândru-și spuse-n botul creț:
– Așa! Bună treabă!

Când se simți obosit,
Renunță să care.
Intră-n coteț mulțumit
Și bucuros tare!

Dup-atâta muncă, frate,
Merit, negreșit,
Să mănânc pe săturate
Că sunt cam trudit!

Se-așază cu blana-i neagră
Pe mormanul adunat
Și cu poftă botu-și bagă
În omățul afânat.

**Blănița-și simți deodată
Că i s-a udat.
Și cu o față mirată
El s-a ridicat.**

**Și privind în jur uimit:
– Vai, sunt prost cățel!
Zahărul meu s-a topit
Fiindc-am stat pe el!**

**– E un hoț cu pălărie!
Să îl latru harnic!
Așa stăpânu-o să știe
Și-o să fie darnic.**

**Și mi-o da vreo bucățică
Din zahărul tos!
Poat' să fie cât de mică,
Tot ar fi gustos!**

**Și, cam supărat acum,
leși la plimbare.
Când, deodat' zări în drum
O umbră mai mare.**

Începu să latre-apoi
Tare, cu mânie.
Și sări gardul vioi
Plin de vitejie.

Se apropie de om.
Ca să n-o pățească,
Se ascunse dup-un pom
Ca să îl privească.

Tiptil mai făcu un pas
Spre omul din stradă.
– Ce alb e!!! Și ce mai nas!!!
Hiii! Să nu mai vadă!

Căci văd că e înarmat
Cu un măturoi!
Ia să-l sperii c-un lătrat
Pe acest hoțoi!

Nu pleacă. Ce obrăznicie!
Mă reped la el!
Crede că mi-e frică mie?
Ia să-l mușc nițel!